

ЖАЛНО

Жално ми е, жално,
Жално на душата.
Ахъ, защо е кално
Толкозъ на земята!

Нѣма ли изгрѣ
Слънчицето благо,
И да се засмѣ
Да ми стане драго.

Тази зима длѣжка,
Снѣжна дѣждовита,
Нѣма ли еднѣжка
Тя да се омиа.

Какво още чака?
Вече ни додѣя,
Нѣйде въ пущинака
Нека се завѣе.

Па да свѣтнатъ ведро
Всѣкѣжде простори,
Слънчицето щедро
Да изгрѣй отъ горе.

Друго е въ полето
Друго е въ гората,
Друго е сърдцето,
Друга е играта!

А сега за Бога
Въвъ задушна стая,
Какъ, кажи ми, мога
Веселъ да играя?

Жално ми е жално,
Жално на душата.
Ахъ, защо е кално
Толкозъ на земята!

Трайко Симеоновъ

ПѢТЕЛЪТЪ НА ХИТЪРЪ ПЕТРА

Хитъръ Петъръ обичалъ да се срѣща съ хората,
да разговаря съ тѣхъ, да се учи новини, да знае,
де какво става.

Всѣки пазаренъ день той ходѣлъ въ града, не
толкова да продаде или купи нѣщо, а да се види
съ приятели и познати, да се срещне съ този и он-
зи и да научи нѣщо.

По едно време той съвсемъ обеднѣлъ. Останалъ
въ двора му само единъ пѣтелъ.